

LIVHUSAREN



KUNGL LIVREGEMENTETS HUSARER

och

LIVHUSARERNAS KAMRATFÖRENING

LIVHUSAREN



SEKUNDCHEFEN HAR ORDET

Vi utgör själva i vår gärning en levande tradition. Andå, stabilitet, fantasi och resoluta tag har vi att bevara och föra vidare.

Det är vi som nu skapar framtiden. Så har alla gjort före oss.

God andå kräver ständigt ny näring för att inte förfläckas. Bästa näring är bra och riviga övningar som bär mot satta mål samt respekt för prestation och omsorg om person.

Varje enskild persons insats är viktig. Att inse detta leder till engagemang, liksom kunskaper för fram till självförtroende. Välgrundat självförtroende och självaktning får medansvar och aktiv medverkan i sällskap.

På så sätt gäller gamla märken även i dag, då mycket värderas om.

Fräustein

LIVREGEMENTET TILL HÄST 1704—1706

Av Eric Hedenstierna

Året 1704 uppehöll sig kung Carl i Preussen och Polen under upprepade strider och skärmytslingar med konung Augusts trupper. Den 2 juli låg de svenska trupperna utanför Warschau, vilket antagligen bidrog till att den där församlade polska riksdagen avsatte konung August och i stället utropades Stanislaus Leszczinsky till hans efterträdare.

Konung August gav sig emellertid inte utan striderna fortsatte. Mot slutet av året var dock huvuddelen av Polen befriat och konung August hade dragit sig tillbaka till Sachsen. Den svenska hären gick i vinterkvarter med Livregementet i trakten av Frau-stadt.

Trots att stridsaktiviteten år 1704 för Livregementets del inte var på toppen, så gav de dagliga kommanderingarna och tjänsten säkert tillräcklig sysselsättning, vilket följande dagrapport från den 22 juli ger belägg för. Den är undertecknad av förste ryttmästaren på livkompaniet Carl Philip Sack och lyder:

1) Kl 4 blåstes butsell, 2) kl 5 hölls korum, 3) efter hållet korum uppsatte regementet och marscherade 4) efter regementet marscherade allt bagage, därhos voro kommenderade en löjtnant, två korpraler och 30 man, 5) kl 2 ankom regementet, 6) sedan regementet var i stånd, furagerade tre man af tältet, 7) på piket en ryttmästare, två löjtnanter, sex korpraler och 120 man, 8) på vakt två löjtnanter, fyra korpraler och 60 man, 9) standar- och pukvakt 13 man, 10) boscapsvakt en korpral och 12 man, 11) vakt vid kronvagnarna och arrestanterna en korpral och 12 man, 12) vakt hos översten två man, hos överstelöjtnanten en man och hos majoren en man till fot, 13) i natt ankom till regementet en löjtnant, två korpraler och 28 man, som den 15 juli afgingo att indrifva proviant för regementet, 14) i dag ankomma till regementet en löjtnant, en korpral och 24 man, som den 18 juli afgingo från regementet att baka och brygga, 15) i dag regementet ett stop dricka till mans, kött 2 skålpund, bröd 1 ½ skålpund till mans, 16) sjuka två ryttmästare, tre löjtnanter, tre underofficerare och 41 man.

(Förklaringar: Butsell = revelj, piket = beredskap, stop = 1,3 liter, skålpund = 425 gram.)

Trots att något större slag ej utkämpats så var avgången på folk och hästar stor. I början på 1705 skedde en nyrekrytering från Sverige av omkring 200 ryttare och pengar erhöles för köp av minst lika många hästar. Vid generalmönstring den 19 juli fanns dock vid regementet 71 ryttare och 60 hästar vakanta. Att avgångarna blev stora trots relativt ringa stridsaktivitet berodde inte minst på de hårda levnadsvillkoren och som en följd därav sjukdomar och undernäring. Från augusti till efter jul låg regementet förlagt i trakten av Blonie i tält och grävda jordkolor och slet därvid mycket ont.

Den 29 december bröt Karl XII upp med sin här, som omfattade 20.000 man, och marscherade under stark köld för att söka strid med 30.000 man av rysarnas bästa trupper i trakten av Grodno. Någon strid av större omfattning blev det för Livregementets del dock ej förrän Creutz i slutet av april kom till staden Kleck, som försvarades av 6.000 man.

Kleck var omgivet av ett sumpigt moras. På sydvästra sidan var en 500 meter lång smal kavelbro och på nordvästra en damm, där moraset utlöpte vid en kvarn. Den 20 april på morgonen lät Creutz sina trupper gå till anfall mot de kosacker som hade bevakning väster om övergångarna. Dessa försvarade sig tappert men tvingades att fly mot kavelbron. Denna var till deras olycka stängd av vagnar, som skulle föra mat till staden. Därigenom kunde de inte komma varken fram eller tillbaka utan blev nergjorda.

När striden om staden så småningom var över torde fienden ha förlorat omkring 3.000 man i stupade. Svenskarnas förluster torde ej ha överstigit 15 döda och cirka 20—30 sårade. Krigsbytet blev rikt, innefattande bl. a. 16 fanor, 4 par pukor, 4 kanoner. En kosacköverste och 70 man togs till fånga.

Efter denna strid gick Creutz med sina trupper mot staden Lachowicze, som han intog efter att ha skjutit en bräsch i muren. 1.500 fångar, sju kanoner, sju fanor och ett par pukor blev här bytet.

Konungen, som den 5 maj kom till staden för att anfalla den, fann att den redan var i svenskarnas händer. Den 10 juni fick Creutz sin belöning av konungen, då han blev utnämnd till generalmajor av kavalleriet.



Creutz

Under det fälttåg som Creutz genomfört hade kung Carls köttslige syssling, en ung greve Oxenstierna, avlidit i en häftig feber. Trots sin släktskap med kungen fick han tjäna som vanligt manskap och konungens och Creutz inställning i detta hänseende kanske även kan intressera vår tids människor, för vilka vikten av jämlikhet är så betydelsefull.

Det berättas om honom att en greve Piper en dag hos konungen andragit, att det gjorde honom ont om den unge greven Oxenstierna. Konungen svarade: »Hvad felas? Han är ju hos Creutzen, och för en månad sedan blev han korpral vid Lifregementet.» Greve Piper sade: »Eders majestät hade väl kunnat göra honom strax till kornett.» Konungen svarade: »Ja, jag hade så kunnat, men I måste besinna, att jag icke utan orsak gjort det, som nu är. För det första, om en sådan ung adelsman bliver genast överofficer, så är han ovetting mot gemene man, men när han själv får något lite tjäna som gemen, göra vakt, stå på utpost, då lär han vad gemene man likar, och bliver därigenom hövligare. För det andra vill jag aldrig prejudicera någon. Om en ung adelsman bliver så framdragen, kan det icke utan förtryta en annan, som länge tjänat och står i türen att avancera.» Greve Piper sade: »På greve Oxenstierna kan ingen förtryta, ty utom det att han är vår äldste illustre familjer, haver han den lyckan att vara Eders majestäts blods-förvant och syssling.» Konungen svarade: »Gammal adel och ung adel gör ingenting i själva godheten av en karl. Vi hava många regementsofficerare vid armén, som icke äro adelsmän och ändock bra folk. När en gemen ryttare är bra kan det vara lika, om han är adelsman eller ej.»

Kanske ligger en del av hemligheten i den svenska härens framgångar i denna konungens inställning till befordran. Det var dugligheten och taperheten som belönades och inte släktskapen. Alla som ville och dög hade chansen att stiga i graderna. Det var de initiativrikaste och mest lämpade som blev chefer.



Fänrik Poplund är mycket dansant. Just som han dansar ut vid en Strömsholmsbal tillfrågas han av sin dam.

— Tänker fänriken dansa med sporrarna på?

Fänriken: — Har min nådiga någonsin sett en ros utan törnel

SM-fälttävlan till häst

Av Petrus Kastenman

I leende sommargrönska på en av de naturskönaste platser i landet avreds fälttävlan till häst 1970, nämligen uppe på Billingen omkring Åsbotorpssjön.

Vi började med avsikt i »galen ända», först terräng, så distans och till sist steeplechase, i huvudsak för att hästarna inte skulle avsluta sitt kraftprov efter att »jagats» uppför »berget».

Efter att ha känt »herrarna» på pulsen, jag red själv mot dem föregående tävling i Strömsholm, hade jag ganska klart för mig vilken svårighetsgrad banan borde ha.

Min gode vän Sune Lindbäck och jag skissade i hast banan. Grova respektingivande hinder utan fällor. Einar Fridlundh, jag, en motorsåg, en traktor med frontlastare samt ett par kadetter med pålitlig härstamning, »Bums och Platerud», gjorde sedan grovjobbet. Banan gjordes till hälften för publik och det får ryttarna ha överseende med. Hinder i små grupper, knixar och vändskärmar som jag tror är enda möjligheten att få publiken intresserad av den sortens tävlingar.

Vad som glädde en banläggare var, att det reds framåt, friskt och omkomplicerat med resultat och nästan inga fel förekom. Steeplechasen erbjöd heller inga problem, varför hoppningen och dressyren kom att falla avgörandet. Inte så lustigt, men kanske enda möjligheten med dagens standard. Vi skall inte lasta ryttarna för detta, inte är hästarna för dåliga heller, men bristen på tävlingar och ridmöjligheter över terränghinder gör att ekipagen knappt är igång när säsongen är slut, och då har de kanske ändå bara provat på lätt klass.

Att rida många stora hinder i tävlingssammanhang, under kort tid, med vältränade hästar, skapar förtroende. Det förtroendet kan knappast våra ryttare ha förrän möjligen när säsongen är slut. Det krävs stora insatser på ledande håll, av ansvariga organisationer och tävlingsarrangörer, om vi skall få se ett svenskt fälttävlingsekipage i internationell svår klass igen.

★

Ryttmästaren besökte vid ett tillfälle åter den lilla staden Skara efter en längre tids kommandering längre norrut. Tidigare hade han som löjtnant varit placerad vid Gudhems Remontdepå.

Ryttmästaren hann besöka systembolaget där en av trotjänarna fanns kvar sedan den tiden då han var placerad vid Gudhem.

Omedveten om att Gudhem blivit vårdhem för alkoholister utropar hon:

— »Nej men se, är inte löjtnanten tillbaka till Gudhem igen!

ÄVEN AKTIVT BEFÄL BÖR VARA
MEDLEMMAR I KAMRAT-
FÖRENINGEN!

MINNESHÖGTID PÅ SANNAHED

Av Sven Litterin

Den 1 augusti i somras sken solen lika varm och givmild över Sannahed som vid samma datum för 50 år sedan. Numera bildar de vid invigningen planterade ekarna en lummig lund kring minnesstenen invid »Källan». Där samlades vi, husarkamrater av alla åldrar, i hjärtligt återseende inför den högtidsstund, som sekundchefen inbjudit till.

Till en början såg det ut som om vi alla skulle rymmas i ekarnas skugga, men snart var vi formade i öppen fyrkant mellan stenen och landsvägen och sekundchefen tog emot:

medlemmar från kamratföreningens samtliga lokalavdelningar,

en honnörstropp bestående av en befälsskola från Skövde,

officerare, underofficerare och underbefäl ur de aktiva befälskårerna, samt

representanter för Livregementets grenadjärer och dess kamratförening med sekundchefen överste Gyllenstierna i spetsen.

Minnesstenen flankerades av standaret med standarvakt och två honnörsposter i husaruniform samt av »Grenadjärsextetten», sex musikunderofficerare ur I 3 under ledning av musikfanjunkare R. Helmer.

Såsom inbjudna gäster närvar från Kumla drätselkammararens ordförande kommunalrådet H. Hultman, stadsfullmäktiges ordförande G. Gustafsson samt kanslichefen T. Tapper och — som arrendator av lägerområdet — vår kamrat Karl Larsson i Rala. Kyrkoadjunkten i Kumla C. Hansson, var tillstädes, välvilligt beredd att förrätta korum.

Efter avlämningen hälsades vi av sekundchefen, som betonade att dagens högtidlighet skedde under enkla former och utan medverkan av fyrbenta stridskamrater. Men det är angeläget för oss alla, att hålla vid makt regementets traditioner i dess rusthållsbygd och inför dess monument på den gamla mönstringsplatsen.

När hälsningsorden förklingat höll kyrkoadjunkt Hansson korum, inramat av psalmen »Vår Gud är oss en väldig borg», unisont sjungen till grenadjärmusikens ackompanjemang. Därpå följde en uppskattad hälsningsceremoni, varvid all deltagande aktiv befälspersonal från Skövde hälsade på oss övriga deltagare och även angav sin tillhörighet till skvadron m. m. Med kavallerireveljen för signaltrumpet avslutades förrättningen vid minnesstenen och vi begav oss till heden och lägerområdet.

Heden är ju sedan länge i sin norra del beväxten med skog och i södra delen uppodlad. Själva lägerområdet väster om heden är alltså lätt att spåra med bevarade tältrundlar, grundstenarna av de fem skvadronsställarna och »regementsgatan»s alléer. Sommartid är det numera betesplats för ett stort antal ungdjur, som i förening med en del inhägnader försvårar en »grundforskning».



Sekundchefen i gott sällskap.

Från vänster Karl Larsson i Rala, arrendator av lägerområdet, Erik Welin, f.d. husar för rusthållet 59 Väsby med husarnamnet Wester samt Erik Larsson som var värnpliktig husar på Sannahed år 1890.

Standaret med vakt och honnörsposter var emellertid placerade på lägrets medelpunkt — platsen för sekundchefens tält — och i närheten samlades vi och fick en beskrivning av hur lägret tagit sig ut en gång i tiden. Beskrivningen lättades upp av kavallerisignaler och -marscher, som grenadjärsextetten förberett dagen till ära!

Efter besöket i husarläget begav vi oss till grenadjärläget i hedens norra del. Där fick vi med glädje och tacksamhet känna oss välkomna och omhuldade av såväl Kumla kommun som av vårt systerregemente grenadjärerna. Med ett levande och stolt sinne för bygdens militära traditioner har Kumla tillvaratagit och delvis återställt den gamla mässbyggnad, som fordon tjänat officerskåren vid Närkes regemente (I 21) och därefter Livregementet till fot, numera Livregementets grenadjärer, I 3.

I mässens stora sal bänkade vi oss till en av källarmästare Uno Eriksson i Kumla arrangerad festmåltid och med fanjunkare Helmers sextett på musikläktaren. Vi var sammanlagt 90 personer med Kumlas och I 3:s representanter på hedersplats och med befälsöfverarna ur honnörstroppen som ungdomligt inslag bland oss äldre. Det har sagts om tillvaron på heden att »på Sanna hed kunde och ville ingen vara gammal» — och den kamratliga stämningen i grenadjärmässen gjorde all rättvisa åt uttrycket ifråga.

Ende representanten för indelningsverket var Erik Welin, i sin ungdom husar för rusthållet under Västra Närkes skvadron nr 59 Väsby i Kräcklinge socken. Han tjänade under åren 1899—1906 och bar efter rusthållet husarnamnet Wester. Han har växt upp vid Sannahed som son till husaren för nr 5 Rala, C. E. Welin. Efter avskedet återtog han sitt fäderne-namn. Sedan länge är han bosatt i Sollentuna och aktiv medlem i vår kamratförening i Stockholm.

Till levnadsåren äldst bland oss var Erik Larsson från Vesta i Kumla. Han är 90 år och bevarar i friskt minne sin korta värnpliktstid som ung husar.

Överste Gyllenstierna berörde i ett tal samhörigheten från den tid, då grenadjärer och husarer var grannar på heden samt den goda traditionsvård som i hög grad präglar samarbetet mellan Kumla och I 3. Kanslichefen Tapper gav en initierad skildring av den gamla mässen, dess historia, åtgärderna för dess bevarande och dess nuvarande användning i kommunens och I 3:s tjänst. Det är han, som är den sakkunnige, entusiastiske och uppfinningsrike mannen bakom mässens nuvarande tillvaro som ett levande kulturminnesmärke! Härutöver visade herr Tapper ett antal intressanta bilder, främst från det Sannahed som varit.

Ett friskt och varmt applåderat inslag i samkvämet var när Karl Larsson med klar och ungdomlig stämma sjöng »Soldatgossen» — ett bravurnummer från korporalstiden i Skövde år 1905, då det var tillåtet att sjunga solo i Hotell Billingsens trädgård.

Så småningom visades den film, som upptogs på heden den 1 augusti år 1920. Den är givetvis stumfilm, men talar för sig själv, solbelyst och med reflexer av den glans, som var lika tjugig som då för tiden självfallen till häst och i stor parad!

Ett uppmärksammat anförande höll överste Henric G:son Lagercrantz. Han hyllade samhörigheten kamrater emellan — till häst eller fots — och det sinne för traditionens betydelse, som under dagen kommit till så levande uttryck från bygden och dess representanter. I glad tacksamhet berikade han de i mässen befintliga samlingarna med en av sina husaruniformer — en av Kumlas representanter högt uppskattad gåva, som nu är att bese på ort och ställe.

Ett hyllningstelegram till Hans Majestät Konungen besvarades från Sofiero och bland övriga telegram märktes sådana från förre sekundchefen Henry Peyron och Gösta Bergensträhle — ej att förglömma ett från friherre C.-M. Hermelin, Stjernarp, som 50 år tidigare i egenskap av »motorvelocipordonnans» svept fram som regementets första motoriserade enhet.

Efter ett avslutande tal av vår sekundchef åhörde vi våra välkända vackra marscher — grenadjärernas och vår egen — och det var dags att bryta upp.

Jämfört med andra tillfällen var det inte många, som denna gång kunnat samlas på heden. Men när vi tänker tillbaka på dagen gör vi det förvisso med tacksamhet för anordningarna och glädje över återseendet kamrater emellan — och med en stark känsla av att denna bygd, som så länge svensk härordning funnits, lämnat vän, vapen och hästar till rikets försvar, alltjämt med hängivenhet och stolthet vårdar sina traditioner i detta hänseende.

En fanjunkare vid husarerna kommer vid en fälttjänstövning, för första gången i sitt liv, fram till öppna havet. Full storm, och vågorna slår vid tillfället högt upp på land.

Efter en stunds iakttagelser utropar fanjunkaren:

»Det var faen vad havet blev upprört då det fick se en livhusar!»

Kort rapport AFÖ 70

1. Underrättelsefältövning 2—6 november.
2. Deltagare: Chefer vid viktigare högre förband inom armén samt vissa stabsmedlemmar ur dessa staber (från K 3 major Rizell och ryttmästare Berg).
3. Övningen leddes av chefen armén.
4. Övningsändamålet var att öka insikterna och förståelserna för underrättelsetjänsten. Samtliga deltagare fick syssla med exempel, där användningen av svåväl sskv som MP-förband belystes.
5. Vid slutdiskussion framkom önskemål om ökad utbildning i underrättelsetjänst i alla nivåer (även för värnpliktiga). Detta önskemål skall diskuteras i Ast.



NY CHEF 4.SKV

Förtroende — självförtroende

Plutonsanda kan visa sig på flera sätt.

Under en Tivedenmanöver tog en rask patrull en bil med officerare i en fälla. Särskilt en fånge hade svårt att smälta detta och att »gilla läget». Tonen blev måhända icke den bästa. En ensam spanings-soldat från Skåne ställd att vakta fångarna tröttnade till slut och deklarerade lugnt på sin urskånska dialekt:

»Kapten, nu ska kapten inte tramsa sig längre, för då går jag och kallar på fänriken.»

LIVHUSARERNA SER FRAMÅT

Av Nils-Gustav Malmström

Vid alla förband diskuteras i dag rationaliseringsarbetet inom krigsmakten. Flera regementen skall enligt pressen läggas ner eller flytta norrut. Även kring K 3 har rykten gått händelserna i förväg. Beslut om ny fredsorganisationsplan bör rimligtvis kopplas samman med och komma efter ett nytt försvarsbeslut. Delbeslut kan måhända komma tidigare.

Våra igångsvärden i en rationaliseringsdiskussion ser vi så här:

- ☐ Chefen för armén — i samarbete med stad, industrier m. m. och försvarets fastighetsnämnd — har satsat hårt på Skövde garnison.
- ☐ Vi på K 3 har nu tre rediga, beslätade uppgifter, vilka vi är ensamma om i landet (= »litet produktsortiment»). Verksamheten är viktig, meningsfylld och logiskt utformad.
- ☐ K 3 är redan sedan mer än 10 år förvaltningsmässigt knutet till den stora förvaltningsmyndigheten P 4.
Vi tror att vi utbildar till relativt låga kostnader.
- ☐ Området Vänern—Vättern är utmärkt för den utbildning som bedrivs vid K 3 och ligger avståndsmässigt väl till för syd- och mellan-Sverige.
- ☐ Kunniga befälskärer är väl rotade i stad och bygd.
- ☐ Få förband torde genom åren ha granskats och utretts så noga som K 3.
Resurser — byggnation, mark och dylikt — harmonierar väl med uppgifterna.
- ☐ Kronan nådde 1969 i Skövde en långsiktig uppgörelse om mark och vägar i samförstånd med stad och industri.
- ☐ Medel har nu anvisats för att kunna ersätta anläggningar och byggnader, vilka förloras när Volvo 1 april 1971 tillträder Dunkehäll. Arbena är igång.
- ☐ Istandsättning av K 3 byggnader, efter de decennium av osäkerhet som rått, bör kunna vara klar 1973.
- ☐ Sekundchefen har i augusti 1970 sänt in redogörelse med alternativ för hur K 3 i framtiden kan utnyttjas maximalt.
Andra chefer torde ha löst liknande uppgifter för att ge beslutande myndigheter underlag.
- ☐ Om ett Arvidsjäureförband kommer till, verkar det vara sannolikast med jägarutbildning m. m. där. Någon direkt eller indirekt följdverkan för K 3 vet vi f. n. inte något om här.
Av vad som kan utläsas av pågående utredningar är det tänkbart att kavalleriets kadettskola återkommer till K 3.

- ☐ Om utbildningen i ordningshållning i fred utökas någon annanstans, har vi ändå full gärning för att efterhand tillföra militärpolisens krigsorganisation yngre, utbildad personal.

Sammanfattning

K 3-bilden innehåller ett antal stadiga faktorer med framtidsnitt. Vi tror att de uppgifter vi nu löser på K 3 knappast kan lösas bättre på annan plats.

Det återstår är av utredningsarbete innan vi står inför mer handfasta lösningar av de stora frågorna inom arméns strukturrationalisering.

Från kamratföreningen

Inbjudan till medlemskap i Livhusarernas kamratförening i garnisonsorten.

Vpl livhusarer!

Föreningens huvudsyfte är att ge sina medlemmar större möjligheter att även efter slutad tjänst vid K 3 hålla en viss kontakt med sina värnpliktskamrater och förbandet.

Föreningen avhåller därför årligen sammankomster och kamratträffar av olika slag, i regel förlagda till K 3.

Den 4. december varje år hålles årssammanträde varvid medlemmarna inbjudes deltaga i regementets högtidsdag med lunch och övriga traditionsenliga arrangemang vid K 3.

Arsavgiften är 10 kr, som insättes på postgiro 9 72 59 under adress: Livhusarernas Kamratförening i garnisonsorten, c/o M Hjalmarsson, Skaraborgsgatan 13 A, 541 00 Skövde.

Var vänlig och angiv namn och adress på talongen, skriv tydligt, texta gärna.

För detta belopp erhåller Ni även föreningens tidning »Livhusaren», som utkommer två gånger årligen.

Föreningen har även en kamratnål, som bör bäras av alla livhusarer som är medlemmar i föreningen. Den kostar 5 kr och erhålles genom att insätta nämnda belopp på föreningens postgiro.

Vi hälsar Dig hjärtligt välkommen som medlem i kamratföreningen.

Med livhusarhälsningar.

M. Hjalmarsson

Sekr/kassör

Erfarenheter från KFÖ-70 spaningsskvadron

Av Uno Bohman

Min kanske bästa uppgift under min officerstid är att som spaningsskvadronchef ha fått genomföra krigsförbandsövning. Det är verkligen befälsutbildning av högsta kvalitet att som ung officer ha utbildat och fört ett självständigt fördelningsförband. Under en, kort, intensiv tid blev jag många erfarenheter rikare. Dessa blir till nytta i det dagliga arbetet med åldersklassen.

Av de sex skvadronsövningarna och den tillämplade slutövningen drog jag en del slutsatser, vilka innebär ändringar av organisation och utrustning av dagens skvadron.

Hård tät

En erfarenhet är att risken att hamna i oväntad strid är att jag nu funderar på, om inte i en snar framtid måste göras försök med »hårda» täter, ingående i ett förband starkare än nuvarande spaningsskvadron. Det vore en klar fördel att snabbt kunna få tung eld och rök med hjälp av en lätttrörlig understödsenhet med exempelvis granatkastare.

Reglementet är framsynt, men avsett tempo kräver utrustning som ger god chans. I praktiken vid spaningsuppdrag i snabba lägen blir det strid och då med pansrade förband. Vid spaning mot luftlandsatt fiende anser jag att första förband på plats — spaningsförbandet — skall kunna göra något åt fienden, inte bara spana ut denne.

Helikoptrar

Det skulle även vara en klar fördel att ha någon form av hkp att tillgå för snabb omgruppering av mindre delar, t. ex. eldledare och för nödvändiga, i dagens läge ytterligt svåra underhållstransporter. En annan uppgift skulle vara att ge spaningsförbandschefen möjlighet till en snabb överblick av aktuell terräng. Det gäller att komma i förhand. Vidare är viktiga personbesök, förstärkningar på djupet, transport av fångar alltid aktuellt.

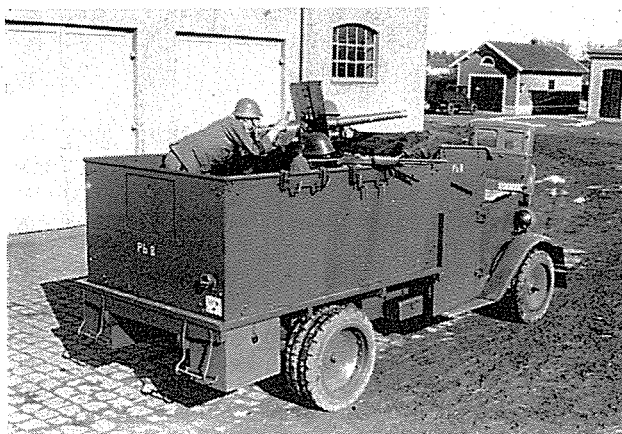
Uppgifter

Ett större, eldkraftigare spaningsförband skulle genom strid kunna skaffa sig underrättelser; det skulle kunna ingripa mot luftlandsättningar och på så sätt få in underrättelser också. I samband med spaning kunde förbandet vara ett lätttrörligt flankskydd m. m. Mycket talar för att vi skall organisera förbandet för spaning och strid, inte för strid för spanings skull, om detta skulle behövas.

Till sist

Det finns mycket positivt i dagens krigsplacerade skvadroner. Dagligen fick man bevis på att satsningen på utbildningen av uoff- och ubefuttagna, som nu görs på K 3, är riktig. Jag blev mycket imponerad av de värnpliktiga sergeanterna och underbefälen. Plutonerna och skvadronen står och faller med kvaliteten på plutonbefälet och gruppcheferna. Det finns

UTVECKLINGEN



mycket att ta vara på vid en framtida omorganisation bl. a. organisationsmönster, spaningstätt, teknik och utbildning. En modernisering och förstärkning tror jag emellertid är nödvändig. Jag hoppas till sist, att det finns fler som vill komma med synpunkter på framtida K 3.

GOTLANDSRESA MED PCS

Av Finn Hurtig

Så stundade åter en gotlandsresa. Denna gång för PCS-eleverna 1970—71. Efter två veckors övningsuppehåll kom vi tillbaka till K 3. Ingen visste direkt vad vi hade framför oss. Men alla visste att det skulle bli något nytt och kul.

Årets gotlandsresa gick inte direkt till den förlovade ön utan via stridsskjutskolan i Kvarn strax utanför Linköping. För första gången skulle vi ha en övning mot ett annat förband. Nu gällde det Södermanlands flygflottilj som skulle bli varse att även årets PCS mots och PCS MP är soldater som kan.

Övningen gick ut på att de 56 flygarna blev landsatta i eget land som ockuperats av fienden. I detta fall plutonchefskolorna från K 3, med sg Eriksson som truppförande plutonchef, samt FJS. Flygarnas uppgift bestod i att med hjälp av en karta, 1:125.000, 20 kr, nödkompass samt nödproviant under ett dygn på bästa och lämpligaste sätt förflytta sig cirka 30 km till egen bas, genom våra linjer. Det stora flertalet skulle bli medvetna om att det var lättare sagt än gjort. Vad gör man egentligen när MP är ute längs de flesta huvudstråken, och vi »motsare» befinner oss i vårt rätta element, skogen? Tala om att en järnring var slagen. Vi på Mots lyckades, naturligtvis får man väl säga, ta fångar. Närmare bestämt ett tiotal. Allt ifrån fältflygare till kapten.

Vad kan man mer begära av en övning när vi, våra befäl inklusive skvadronschef rm Olson höll ett vakande öga på övningen, pressen, ja t. o. m. vår »fiende» var nöjd med övningen.

Efter att ha intagit den minst obekväma ställning man kan i en 903:a för att sova, började vi rulla mot vårt hägrande mål, Gotland.

Samtidigt som torsdagsmorgonen anlände vi till Visby, med färjan Gotlandia. Efter en välbehövlig frukost på P 18 fortsatte vi så till Tingstäde, som skulle bli vår lägerbas under en vecka framåt.

Basen för basset var löjtnant Bohman, bisutten på Mots-sidan av sergeant Karlsson, överfurir Pettersson och sergeant Eriksson samt fanjunkare Johansson och sergeant Svensson på MP-sidan. Allt tycktes arta sig till det bästa, t. o. m. vädergudarna var på vår sida. och bjöd oss frikostigt med solsken. Vad var det då som gjorde att vi blev ett trevligt minne rikare? Egentligen skulle det räcka att säga, ett mycket gott kamratskap inom och mellan skolorna samt en aldrig skadad kontakt befäl—soldat. Men det blev mer som skulle föras till minnenas bok.

För att ta det från början. En förläggning som var bästa tänkbara, små gemytliga logement. En trappa upp matsal, där två lottor stod för matlagningen precis som mor där hemma. Vad sägs om att dagligen få en kopp kaffe på maten i samkvämsrummet. Ja, de t. o. m. bjöd oss på kaffe på rasterna mellan teori- lektionerna. Vad säger ett befäl, som håller lektion, när en lotta kommer in och säger att kaffet är klart? Det är bara att avbryta och ta kaffepaus. All heder åt svenska lottakåren.

Dagsprogrammet började precis som »hemma på K 3» med morgongymnastik. På fredagen hade vi skjutning med ksp och kpist. I det sistnämnda hade vi en skoltävling, där överfurir Pettersson, som var ansvarigt befäl, deltog. Men han fick se sig besegrad av sina undersåtar. Det fanns inte så mycket att skylla på. Man kan ju inte heller ställa till uppståndelse när man dagen innan präglat uttrycket »Du gode man» om sina soldater. Helgen fick vi tillbringa efter eget gottfinnande. Vi gjorde egna små rundturer i den underbara gotlandsnaturen.

Direkt efter helgen erfor vi att man kan svettas även på Gotland. Tänk er själv växelvis framryckning i högsommarsol, delvis till fots. Men badet i det något kylslagna vattnet var skönt efteråt.

Tisdagen skulle bli »höjdarnas» dag. Innan vi begav oss ut på en rundtur med en major, på Gotland, tog självaste generalen för militärkommando Gotland emot PCS-skolorna.

Under rundresan fick vi bl. a. se hur skiftande naturen kan vara på en yta som Gotland. Rena sten- områden, flygsandfält, skogar, enfält och mitt i allt stolta raukar som reser sig mot skyn. Under den dagen fick vi uppleva Gotland från Klitterhamn i söder till Fårös nordspets i norr. Vi fick vidare under resan höra om Gotland, sett ur alla synpunkter. Det tillvägagångssätt som användes vid inskrivning av värnpliktiga, som senare skulle ligga till grund för dagens system. Och sist men inte minst var vi i ett bygdemuseum, där vi kom rakt in i »det gamla goda» Gotland.

Naturligtvis måste vi få tränga in i de gotländska buskarna, spanare som vi är. Detta för att konstatera att vi haft rätt när vi hävdade att man ser inte fåren för bara fårstaket. Enklaste sättet enligt befälens mening var orientering. Och så blev fallet. Även denna gång var det ingen som kunde hota 615 Johansson, vår milomästare.

Kvällen som följde blev nog gotlandsresans höjdpunkt, skolafton. För att riktigt få upp ångan blev vi invigda i de gotländska sporternas hemligheter. Herre på stång, varpakastning, rövkrok och dragkamp. De som drog sig segrande ur striderna i ovannämnda sporter blev i nämnd ordning: Engström, MP; Engqvist, Mots; Bystedt, Mots, PCS/MP. När segrarna var korade blev det befälens tur att kröas med s. k. snälla »nidvisor». Lyckligtvis har inga repressalier följt i texternas spår. Men visst är löjtnant Bohman en tuffing och fanjunkare Johansson, han kan konsten att jaga ligister. Överfurir Pettersson och sergeant Svensson vet att en nyckelknippa kan användas till lite av varje. Och ingen kan väl förneka att sergeant Karlsson gillar att gå i m/59 med lågskor och visst är väl sergeant Eriksson något av en charmör. Som tack för en trevlig afton blev vi beviljade extrapermission för ett sista besök i rosornas och ruinernas stad, Visby.

Något sömniga, eftersom vi utnyttjade denna permission till fullo, var det bara att konstatera att vi på torsdagsmorgonen befann oss vid uppbrottets bistra stund. Packa, städa, ta reda på m. m. löd kommandona. Men de ville inte riktigt stränga in i huvudet och förstöra de ljuvliga minnen man skaffat sig under den gångna veckan. Spanare som man är, var det bara att se kallt på situationen och gilla läget, som sergent Eriksson hävdar.

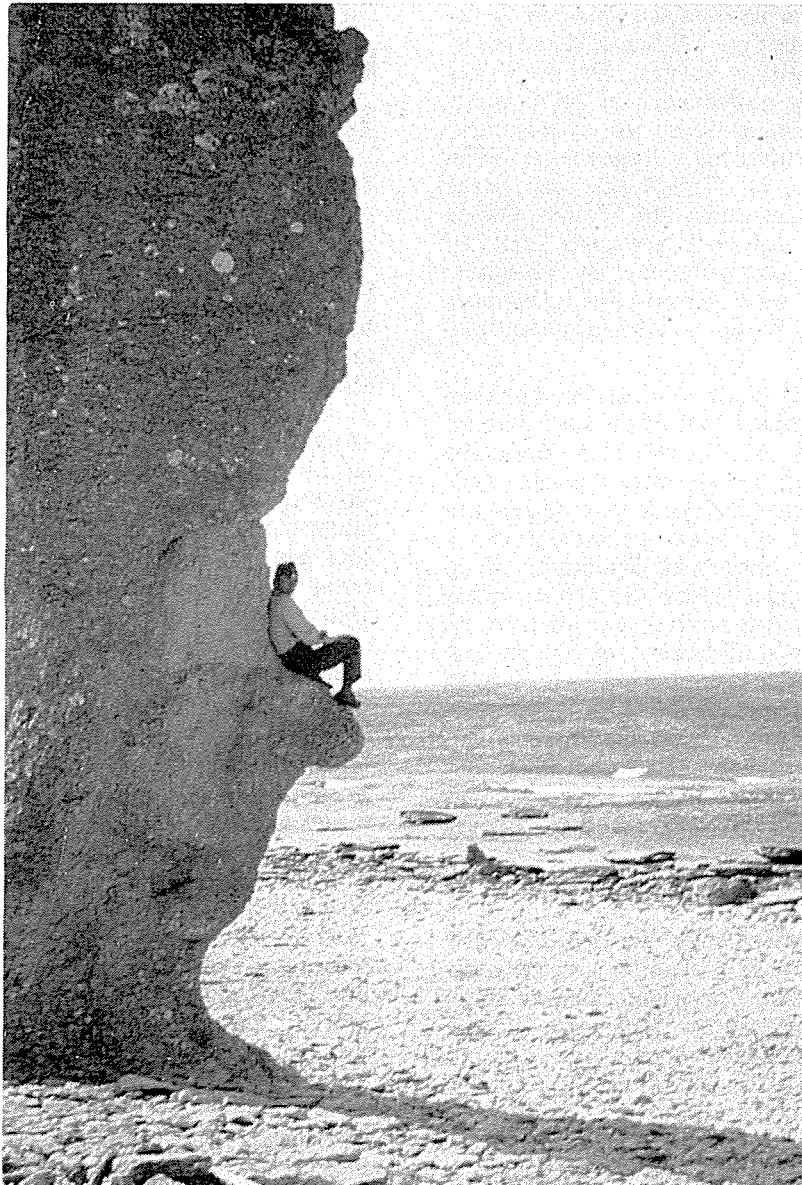
Men än i dag har nog ingen av oss lyckats reda ut och samla alla intrycken från gotlandsresan. Emellanåt påminns man på luckan med uttryck som minns du . . ., och när han gjorde si och så, för att inte tala om när befälet . . .

Ja, faktum är att det blir nog några sidor i minnenas bok, kanske ett helt kapitel. Tänk att man kan ha så trevligt i det militära.

Tack, Gotland! Vi ses säkert igen.

Bliv medarbetare!

DET HÄNDER OFTA ATT MAN SOM REDAKTÖR FÖR LIVHUSAREN FRÅN NÅGON KATEGORI INOM FÖRBANDET FÅR FRÅGOR SOM »VARFÖR SKRIVER TIDNINGEN ALDRIG OM OSS?» ELLER LIKNANDE. VARFÖR INTE SKRIVA SJÄLV. DET ÄR DIN TIDNING.



UNMILPOC 1970

Av Bertil Björkquist

UNMILPOC Köpenhamn våren 1970



En samarbetsform inom de nordiska länderna är utbildningen av vissa enheter i FN-beredskapsstyrkorna. Utbildningen anordnas årligen. Danmark har påtagit sig ansvaret för utbildningen av militärpolispersonal. Utbildningen sker vid en tre veckors kurs, förlagd till Militärpolitiskolen i Köpenhamn. Från K 3 deltog som lärare mj Fornell och som elever rm Sandahl, fk Björkquist och öfu Wester. Övriga elever från Sverige var fem civila polismän, som med ett undantag hade tidigare erfarenhet av FN-tjänst. Tillsammans skulle vi efter kursens slut i Danmark tjänstgöra som lärare för en beredskapspluton som utbildades vid K 3.

Kursen UNMILPOC —70 (United Nation Military Police Course) började i slutet av april. Utbildningen, som skedde på engelska och bl. a. omfattade MP-tjänst, telefoni och militär engelska, var koncentrerad med åtta lektionstimmar om dagen och ofta kvällsföreläsningar. Vi bodde på skolans kaserter tillsammans med elever från Danmark, Norge och Finland. Våra danska värdar var mycket måna om att vi skulle trivas, och servicen var utmärkt. På fritiden ordnade skolan studiebesök, och när det inte ordnades tog våra danska kamrater oss med på olika etablissement i Köpenhamn, vilket inte minst uppskattades. För oss som sysslar med militärpolisutbildning här hemma var det också lärorikt att se hur militärpolitiskolen arbetade. Vi var imponerade av de krav man ställde på sina elever, inte minst i fysisk träning och kravallexercis. Vi fick upp ögonen för den stora vikt man lägger vid militärpolisen inom NATO.

Några större språksvårigheter uppstod inte, och var det några meningar vid en lektion som var svårförstådda för oss svenska, fick vi god hjälp av major Fornells stora språkkunskaper. Kursen avslutades med en högtidlig middag på Fredriksbergs slott, och den allmänna meningen var att kursen varit mycket givande. Dels fick vi god kunskap om arbetet inom FN:s militärpolis, och dels gav kontakten mellan eleverna nya synpunkter och idéer till vårt dagliga arbete att utbilda blivande militärpoliser.

Ur Nerikes Allehanda 21 juni 1865

Lifregementets husarkår har väckt uppseende i Sköfde. Man läser nämligen i Sköfde tidning för lördagen den 17 Juni följande:

»Storlägret å Axwall, som i dag (den 17) tager sin början, har gjort, att Sköfde, i följd af trupptransporterna härigenom och inqvarteringar i staden, haft ett mycket krigiskt utseende. Lifregementets husarer anlände hit på flera bantåg natten mellan den 14 och 15 dennes, första tåget på utsatt tid, men de öfriga något senare, än särskild tidtabell wisade. Regementet blef inqvarteradt härstädes. Men de öfriga — Elfsborgs och Nerikes regementen — som ankommo under torsdagen, aftogade genast under musik till sina inqvarteringsorter i trakten häromkring. Husarerna qvarlågo deremot här tills förliden gårdag (den 16) wid pass kl. 7 f. m., då uppbrott till heden skedde efter förrättadt korum å torget, derwid det ståtliga regementet, dels i fönstren kring torget och dels ute i fria luften åhördes och betraktades med intresse — det hela företeende en högst angenäm anblick — Wi äro ingalunda några beundrare af militärståt, och hwad dertill hörer, men kunna dock icke förneka den elegans i uppförande som ådagalades af de olika regementena. Särskildt må husarregementet nämnas, efter det låg öfwer en hel dag och derigenom kom att så mycket mera observeras. Det var ett stort nöje att se denna ståtliga kår, der såväl befäl som till och med manskap wisade, att de woro verkliga »gentlemän», hwar och en i sin stad. Att se den ordning, som utan skoj och swordomar rådde, war mycket angenämt för betraktaren. Man såg ingen enda af starka drycker öfwerlastad bland manskapet, hwilket wäl är ett sällsynt förhållande, då trupper qvarligga öfwer en hel dag, der tillgångar på spirituosa wankas. För beqwämlighet och nöje sökte staden göra, hwad den kunde. Så arrangerades i torsk-

”SOMMARBARN”-70

Av Anders G. Hultsten, Erik Jernberg

Den dag vi ryckte in var det nog ingen, som var särskilt glad i hågen. Det var en tung dag, både bokstavligt och bildligt. Trevande försök till kontakter gjordes med de blivande kompisarna på luckan och därmed var det frö sått, som sedan ledde till den goda kamratanda som sedan rådde på FPCS 1970.

Vi började så smått med exercis och i samband med detta fick vi lära oss alla de militär klichéuttrycken, som vi då tyckte var lite överspända. Nu har vi trots allt anammat klichéerna. Juni månad var ett litet helvete inte på grund av befälet utan snarare vådrets makter. Solen formligen öste ner över oss där vi satt längs den gamla stallväggen och hade soldatundervisning iklädda m/59 fält, stridssele och vapen.

Veckorna gick och vi blev allt mer »varma i kläderna». vi började lägga märke till såväl fel som brister hos varandra och befälet. Smeknamn började frodas; Helan, Halvan, Lappen, Guran och Champ, för att nämna några.

Så kom midsommar med allt vad därtill hör. Vi minns alla med fasa rustmästare Peterson »morgongymnastik» måndagen efter helgen, den lär på skolan komma att minnas lika väl som slaget vid Lund 4 december 1676. Vi försvann som en »tunn blå rök» in i skogen och efter femte varvet runt Falköping avslutade vi med 25 snabba armhävningar. Därefter, något gröna i ansiktet, intog vi med bristande entusiasm vår frukost. Därmed intet ont sagt om morgongymnastik, som annars väl fyllt sina syften.

Allt detta tillsammans torde väl ha medverkat till det goda samarbetet och förtroendet befäl och värnpliktiga emellan på FPCS 1970 och bidrog till att sommaren inte blev så eländig som vi från början befarade.



Vakt ur FPCS vid minnesstenen Sannahed

dags afton för befälet en anspråkslös tillställning i »Boulognerskogen», som efterföljdes af en sexa å hotellet. När regementet aftågade, uttryckte dess öfwerste grefwe Löwen, tacksamhet för wisad gästfrihet och utbragte ett lefwe för staden och dess innewånare, i hwilket lefwerpe hela kåren instämde.»

Snart nog var exercisperioden slut och det var dags för utbildningskontroll, vilken även omfattade viss strid och dylikt. Vi sköttes om som vanligt väl. Tjänsteförrättande sekundchefen major Fornell beslöt att som belöning ge oss en semesterresa till Sannahed i och för 50-årsfirande minnesstenen därstädes. Semesterdagen var en lördag!!! Vi skulle enligt bataljonsorder bedriva övningar i trakten av Örebro. På fredagskvällen den 31 juli gick vi i förläggning på det enorma etablissemang som plägar kallas I 3. Lördagen grydde med ett strålände solsken och vi förflyttade oss till Sannahed. Där vidtog sedan diverse förberedelser såsom gräsklippning, krattning och träning av standarvakten. Allt befäl var behagligt avspända. Så anlände i god tid före kl 11 kamratföreningarna från Stockholm, Göteborg, Örebro m. fl., samt de verkligt gamla, de kvarvarande indelta, såsom Karl Larsson i Rala, fanjunkare Emil Carlsson, Wallin och andra. Veteranerna verkade synbarligen mycket förtjusta, främst i befälseleverna Bolméus och Simonsson, vilka iförda modell/ä paraderade på var sin sida om stenen.

Klockan 11 »galopperade» överstelöjtnant Malmström fram på sin blänkande svarta Mercedes, åtföljd av löjtnant Bohman, tog emot hederstroppen ur FPCS, grenadjärsextetten, officerare, underofficerare och underbefäl, alla till fots, samt lät blotta standaret, som fördes av fänrik Björkquist.

Allt var mycket högtidligt. Väl uppe i det gamla lägret äventyrades den högtidliga stämningen av sommarystra tjurkalvar i mängd. Men icke förty kunde major Littorin göra sin stämma hörd och han berättade som ett rinnande vatten om lägrets historia.

Så åter till livets allvar: *sommarmarsch*. Enligt ryttmästare Olson hård men givande. Jo, jo, hård var den nog, många var de knän och akterkastell som skadades under cykelturer kors och tvärs över Västergötland. Vår uppgift var att vara fo-befälhavarens reserv samt att hålla den lede fienden, som hade ryckt fram i höjd med Lyrestad (Lurrshcta) och Töreboda Turbula) stängen. Denna vår uppgift fordrade bl. a. en kafferast hos fru von Hofsten på Borrud och en föga uppskattad marsch över »Fredsberga möse». Givetvis blev fienden slagen och vi kunde patrullfälttävlande återvända till Skövde.

Därefter en mellanvecka och uppladdning för utbildningskontroll på Bjärsjö. Övningen omfattade stridsskjutning och försvar av motståndsnäste. Övningen var väl inte så enormt realistisk men för att använda sekundchefens egna ord: »Detta — var — bra!» Vi hade alltså återigen skött oss väl.

Som avslutning vill vi nämna något om våra överordnade. Visst var väl fänriken svår mot oss i början och visst hade han sina måndagsminer, men det gick fort över. Rustmästare P svor väl och skällde över oss någon enstaka gång men för det mesta var det vilda excësser på humorns område.

MILITÄRPOLISTJÄNST PÅ CYPERN

Av Göran Svensson

Cypern tillhör geografiskt sett Asien och Mellersta Östern. Ön är med sina 9.251 kvadratkilometer den tredje i storlek i Medelhavet, ungefär tre gånger större än Gotland och har en befolkning på c:a 600.000 invånare. Största bredden från nord till syd är 96 km och största längden nordost—sydväst 224 km. Av Cyperns invånare är 77,10 procent grekcyprioter, 18,20 procent turkcyprioter, 1,10 procent armenier och maroniter samt 3,60 procent briter och övriga.

I UNFICYP har vi nu trupper från Canada, Storbritannien, Irland, Danmark, Finland och Sverige. Cirka 3.500 sammanlagt. Dessutom civilpolis från Australien, Österrike, Danmark och Sverige. Civilpolisens huvudsakliga uppgifter är observation, medling mellan grek- och turkcyprioter och utreda händelser som inträffat mellan grek- och turkcyprioter.

För att utreda brott och trafikolyckor, som UN-medlemmar är inblandade i, finns ett militärpolis-kompani organiserat med huvuddelen i Nicosia och underavdelningar i Famagusta, Xeros, Limassol och Larnaca. Chef för kompaniet är en överstelöjtnant från Canada.

Nicosia detachement är organiserat i:

SIS: Speciell utredningsavdelning, handhar grövre brott och allvarliga trafikolyckor.

Trafik-sektionen: Utreder trafikolyckor som inträffar inom Nicosia distrikt samt utför trafik- och hastighetskontroller.

Ptr: Ordningshållning inom Nicosia distrikt.

Famagust mp-detachment, där jag är placerad, svarar för Famagusta distrikt — Inom avdelningen arbetar sex svenskar, en engelsman, en irländare, en canadensare, en finländare och en dansk.

Tjänsten är upplagd så att en man svarar för expedition och två man för patrullen. Dessutom tillkommer för övriga trafik- och hastighetskontroller cirka två gånger per vecka. Vi arbetar jour 24 timmar och under denna tid kan det om det vill sig illa hända de mest skiftande saker. Det kan vara ett mycket enkelt fall, t. ex: UN-soldater vistas i Famagusta hamn, vilket är förbjudet, eller också kan det inträffa en svårare trafikolycka.

Under denna min tid som UN-militärpolis har jag lärt mig en hel del, som jag hoppas skall vara nyttigt för mig i det kommande utbildningsarbetet vid K 3. Jag har fått en vidgad syn på MP-tjänsten bland annat genom kontakt med andra länders MP och arbete tillsammans med dem, och eftersom jag hela tiden arbetat inom patrullen har jag erhållit en del praktiska erfarenheter. Det är ganska naturligt att mycket tid läggs ned på ordningshållning, och eftersom Famagusta är ett omtyckt resmål, har vi alla nationers soldater här, vilket kan skapa problem, som är lärorika att lösa.

Jag skulle vilja och hoppas att fler av K 3 utbildningsbefäl inom militärpolistjänsten blev i tillfälle att tjänstgöra som UN-militärpolis. Jag har den bestämda uppfattninge in att det skulle vara nyttigt för förbandet och inte minst för den enskilde befattningshavaren.



Till minne av ryttmästare

Erik Karlander

Gomer T. Brunius

Erik Karlander, uppvuxen på det gamla majorsbo-stället Uplanda, utanför Vetlanda, var redan från pojkkåren mycket intresserad av hästar och hans far, godsägare Karlander på Uplanda, en av Smålands mest kända uppfödare av remonter.

Det var därför naturligt att Erik skulle bli smålandshusar, och »dubbades» här till av regementets siste chef, överste Gilbert Hamilton. Då smålandshusarerna emellertid indrogs 1927, sköt Erik sin tanke på husarlivet åt sidan och utbildade sig till agronom, med sikte på att överta fädernes gården.

Då emellertid läget kärvade till i och med finska vinterkriget, så var det naturligt för honom att resa ut och som frivillig deltaga i kampanjen. När han sedan återkom och själv inkallades till tjänstgöring, blev han 1943 officer vid livhusarerna.

Hans utomordentliga förmåga att handskas med folk, hans vilja att taga ansvar och hans glödande intresse för kavalleritjänsten gjorde att han snart tillvann sig såväl äldre som yngre kamraters uppskattning och vänskap.

Han tjänstgjorde sedan flitigt vid regementet och blev en helhjärtad livhusar, vilket bl. a. visade sig i att han, på sitt kära Uplanda, alltid var beredd att taga emot de livhusarer som gästade Vetlanda eller Eksjö.

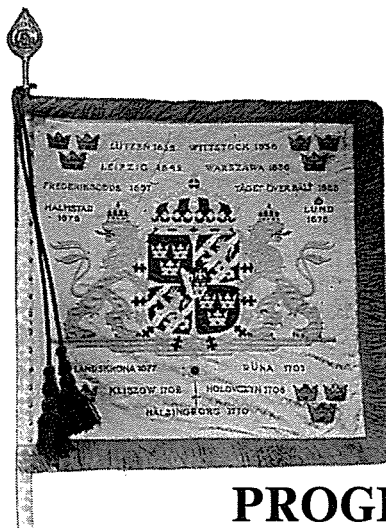
Erik Karlander var ordförande i Vetlandaortens Ryttaförening, och det var mycket hans förtjänst att Vetlanda, från att ha varit i stort sett okänt i ryttersammanhang, blev en av de mest frekventerade tävlingsplatserna i landet, med utmärkta arrangemang.

Som husar låg honom glädjen i att rida fort på hinder i terräng särskilt om hjärtat, och detta visade sig bl. a. i de utmärkta fälttävlingsbanor, som ordnades på hans gårdar, Uplanda och Getinge.

Han var andre vice ordförande i Smålandshusarernas kamratförening och utgjorde Uplanda en samlingsplats för husarerna i Småland, de yngre med den vita kragen och de äldre med den gula.

Senast i juni förra året exerceerade han den husartrupp, som visades upp vid husardagen i Eksjö.

Det blir ett stort tomrum bland husarerna efter vännen Erik, och vi livhusarer, som hart glädjen och förmånen att många gånger få gästa honom och hans familj på det gamla Uplanda, kommer att sakna honom. Vi kommer dock att minnas honom som en ovanligt rakryggad, vänlig och hårt arbetande kamrat, med stor förståelse för mänskliga svagheter, och därför en förnämlig representant för en riktig skvadronchef.



PROGRAM vid firandet av Kungl Livreg:s husarers högtidsdag 4.12 1970

- 0840 Uppställning på östra kaserngården
- 0845 Avlämning till utbildningsofficeren
- 0850 Avlämning till sekundchefen
- 0900 Flaggan hissas
- Sekundchefens tal, förbimarsch
- 0920 Exercis
- 1130 Lunch för inbjudna i Lundasalen
- 1530 Skvadronerna uppställda för avmarsch till Skövde kyrka
- 1600 Minneshögtid i Skövde kyrka

Under förmiddagen och eftermiddagen traditionsstunder och visning av traditionsföremål m. m.

Medlemmarna i Livhusarernas Kamratförening i Garnisonsorten kallas härmed till årssammanträde samt deltaga i firande av K 3:s högtidsdag fredagen den 4. december 1970 med första samling kl 0845. Årssammanträde (omedelbart efter lunchen) beräknas påbörjas kl 1315.

Lokal: I anslutning till Lundasalen.

Kl 1030 samlas medlemmarna å Underofficersmässan för intagande av förfriskningar.

Kl 1130 Lunch i Lundasalen.

Auktion: Omedelbart efter årssammanträdet kommer en auktion att förrättas å äldre saker som på initiativ av Bror Johansson, Tibro insamlats från olika rusthåll i Tibro och trakten däromkring.

Bl a kommer en Kavallerisabel m/96, kopparkärl mm att försälas. *Kontant betalning.*

Inkomsten av auktionen går till underhåll mm av Soldattorpet K 3.

Hjärtligt välkommen!

På uppdrag av styrelsen

M HJALMARSSON

Sekr/kassör

Meddelande från redaktionen

LIVHUSAREN utkommer med två nummer årligen, omkr 1/5 och 1/12.

Pris per nummer: 3 kronor.

Prenumeration för 1971 sker enklast genom insättande av 6 kronor på postgiro 61 09 17.

Adressförändringar bör skriftligen insändas till redaktionen och respektive lokalavdelning.

Organisations- och befälsplaceringar fr o m 15/10 1970



Livskv	2. skv	3. skv	4. skv	5. skv
C: Lt Göthberg <i>Kvm:</i> Rustm H Carlsson <i>C-instr:</i> Rustm Pettersson <i>PCS mots/BSI</i> C: Lt Bohman <i>Stf:</i> Sg Karlsson Öfu Jonsson <i>PCS MP</i> C: Fj Johansson <i>Stf:</i> Fj Svensson Rustm Svensson	C: Rm Swärd <i>Kvm:</i> Rustm B Carlsson <i>C-instr:</i> Rustm Seipel <i>Parkubef:</i> Rustm Pettersson <i>Signalplut</i> C: Fj Blomquist <i>Stf:</i> Rustm R S Karlsson Fu Ahlmark <i>Mcplut</i> C: Sg Munther <i>Stf:</i> Öfu Forsberg <i>Pvplut</i> C: Fj Rapp <i>Stf:</i> Öfu Hermansson <i>Trossplut</i> C: Rustm Lundbäck <i>Stf:</i> Rustm Låth	C: Lt Jarvén <i>Kvm:</i> Rustm K A Johansson <i>1. splut</i> C: Fk Lindberg <i>Stf:</i> Fu Edqvist <i>2. splut</i> C: Fk Grafström <i>Stf:</i> Fu Gustavsson <i>3. splut</i> C: Fk Forsberg <i>Stf:</i> Fu Norström <i>4. splut</i> C: Fk Tannerheim <i>Stf:</i> Öfu Ekfeldt	C: Lt Karlsson <i>Kvm:</i> Rustm N B W Johansson <i>1. MP-plut</i> C: Sg Runesson <i>Stf:</i> Sg Asp Rustm Cannervik <i>2. MP-plut</i> C: Fj Strömquist <i>Stf:</i> Öfu Wester Öfu Svenningsson <i>3. MP-plut</i> C: Rustm Smedberg Rustm Brockmar	C: Lt Bjerkhagen <i>Kvm:</i> Rustm Fridolfsson <i>4. MP-plut</i> C: Fj Hansson <i>Stf:</i> Rustm Höglund Öfu Lindén <i>5. MP-plut</i> C: Fj Dahlman <i>Stf:</i> Sg Lindqvist Öfu Stieberth <i>6. MP-plut</i> C: Fk Dahlberg <i>Stf:</i> Rustm Lundberg Fu Ivarsson

Nytt befäl vid K 3: Fänrik Forsberg, fänrik Tannerheim, furir Gustavsson, furir Norström

Avgått med pension: Ryttnästare Alexandersson, rustmästare Håkansson.

Kommenderingar: MHS löjnant Cederberg, Infss löjnant Björkquist, fänrik Gustavsson, fänrik Paulsson, sergeant Thorpson, sergeant Persson.

AVSLUTNINGSRITT

Av Måns Alexandersson



Rast hos »livhusar» Hans Håård



Ryttarna bjuds på champagne hos rm Eric Hedenstierna

Nu är hästen totalt borta från Livhusarerna. De sista hästarna vandrade ut ur stallet omkring den 1. juli i år. Så gott som samtliga av de arton sista hästarna gick ut som ackordshästar till vårt alltmör bondelika befäl. För egen del körde jag min häst Gin framför en med hästutrustning välpackad vagn ut till vistelse på landet. Det var inget glatt ögonblick i en kavallerists militära liv. Men tacksamt! Tack för 30 underbara år bland hästar och bland husarer och dragoner. Tack för uppfostran till framåtvilja, konsekvens, arbetsvilja och tron på framgång. Tack framför allt för glädje och friskhet inom och utom tjänsten.

De mest hästintresserade gjorde en liten minnesritt som avslutning. Från utritten genom valvet där en av vårt lands största hästvänner fältveterinär Gunnar Hellgren med hatten i vädret önskade lycka till gick färden upp till Billingen och runt Blängsmossen. Fanjunkare Petrus Kastenman ledde oss på ganska oländiga stigar allt under det han på ett härligt sätt berättade om sina gamla minnen från äventyrliga marscher och från traktens gamla original.

Vi kom fram till P 4:s »livhusar» Hans Håård. Där rastades med hästarna i stall och ryttarna till härlig välfärd i corps de logiet. Nästa matpaus låg så nära att någon mat ej kunde önskas men champagnen smakade ryttarna utomordentligt. Värdfolket var nu ryttmästare Eric Hedenstierna med maka och champagnekorkarna flög upp så att de nådde flaggstångstoppen.

En kortare landsvägsmarsch förde den lilla ryttarstyrkan till Kulhult där nattläger slogs. Lantbrukaren i Gullebo upplät vänligt sin ladugård och efter vattning, fodring och avskötsel kunde ryttarna lägga sig i tält vid golfbanans klubbhus. Efter någon förstärkning av manskapet blev vi ett drygt 40-tal som åt, dansade och mådde gott halva natten.

Arla i ottan red vi vidare efter sedvanliga morgonbekymmer i bivackerna. En härlig galopp utefter f d

järnvägsbanan Skara—Timmersdala förde truppen till Persbo där godsägare och fru Bertil Holmqvist undfägnade oss med en härlig frukost.

Så red vi ner till Axvall för att avsluta med trevlig jakt i hedkanten. Ganska många åskådare hade samlats och humöret var prima trots miserabelt väder. Hästbesiktningen efter jakten förrättades av regementets veterinärer: Gunnar Hellgren, Uno Bergström, John Munthe och Stig Settergren. I sanning en erfaren församling.

Vid den gemensamma lunchen omedelbart, hos Måns med fru Gullan på deras paradisö, efteråt berättades många glada hästhistorier. Gamla livhusarer och unga aspiranter var överens om att en värdig avslutning på hästlivet vid K 3 gjort.

Tillåt mig bara göra en liten fråga i anslutning till detta. Hur kan det svenska kavalleriet ha råd att släppa sina hästar?

Jag önskar inget svar, men hoppas innerligt att hästens död vid kavalleriet ej också skall innebära döden för kavalleriandan: Pergite!

En husar kommer en dag med sömntryckna ögon för sent till morgonuppställningen.

Han får sig en ordentlig avhyvling av skvadronunderofficeren, men försvarar sig:

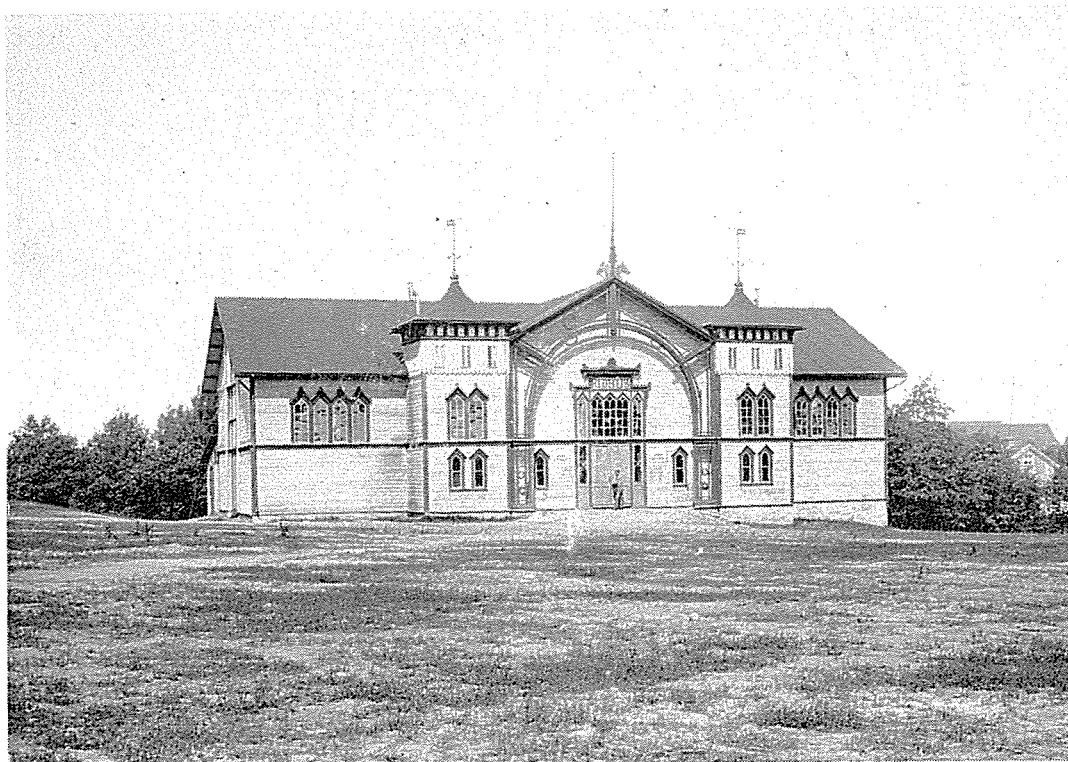
»Det är inte jag som kommer för sent, det är ni som börjar för tidigt».

★

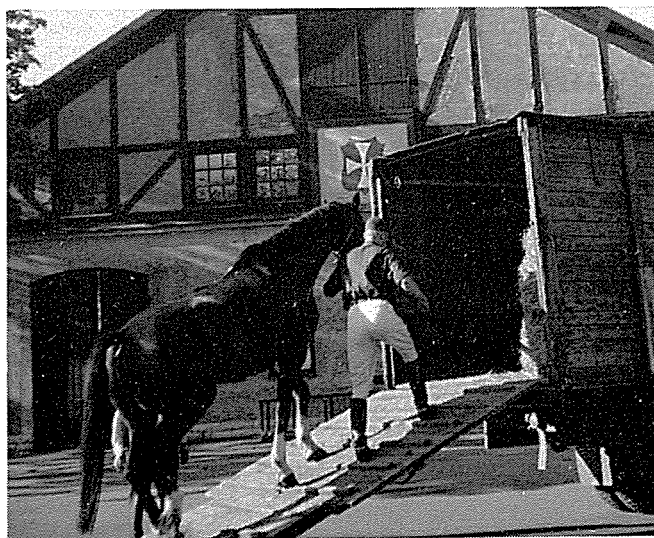
Två handräckningsmän sitter och tar sig en extra rast, då den ene pölsligt tar en medförd spade och slår ihjäl en liten snigel.

— Varför gjorde du så?

— Jag tål inte att ha honom hängade efter mig hela dagen.



Ur gamla albumet: Ridhuset omkring 1900.



Sista hästen lämnar K 3 (Damigo) en junikväll 1970.

Redaktionskommittén för Livhusaren
Postgiro 61 09 17

Redaktör och ansvarig utgivare
Bitr. redaktör och reklamchef
Kassör
Distributionschef
Revisorer med suppleanter

0500/650 00
0500/650 00
0500/650 00
0500/130 84

Löjtnant U Bohman, K 3, Skövde
Fänrik M Tannerhiem, K 3, Skövde
Fanjunkare P Kastenman, K 3, Skövde
Fanjunkare G Lundh, Torgilsgatan 7 A, Skövde
Se överstyrelsen

